

РЕШЕНИЕ

№ 20359

гр. София, 17.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 04.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **3844** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал.2 от ЗУБ, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Образувано е по жалба на М. Белкемити, [дата на раждане], гражданка на А., ЛНЧ [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], отдел „ПМЗ кв. В.“ на РПЦ С. при ДАБ, действаща лично и като представител на малолетното си дете Еляс М., [дата на раждане], срещу Решение № УП-В4 от 10.04.2023 г. на интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците (ДАБ) при МС, с което на основание чл. 70, ал. 1, във връзка с чл. 13, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ е отхвърлена молбата ѝ за предоставяне статут на международна закрила като явно неоснователна.

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на оспорения акт поради допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на закона. Жалбоподателката счита, че не са обсъдени всички факти и обстоятелства относно личната ѝ бежанска история, довело до неизясняване на обективната истина по случая ѝ. Счита, че органът е провел формална процедура, не е изяснил действителните факти и не ѝ е предоставил възможност да изложи причините за напускане на страната на произход. Счита, че по отношение на нея е налице основание за предоставяне на международна закрила по чл.9, ал.8 от ЗУБ. Твърди, че административният орган не е разгледал актуалната ситуация в страната ѝ на произход, която е от значение за спазване на принципа non refoulement (забрана за връщане). Претендира се отмяна на решението и връщане на преписката за ново произнасяне в производство по общия ред.

Ответникът - интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците при МС, чрез юрк. П., оспорва жалбата.

Представителят на СГП изразява становище за основателност на жалбата.

Административен Съд С. – град, I отделение, 69 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и становището на ответника и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира следното от фактическа страна:

С молба рег. № УП-4782 от 21.03.2023 г. по описа на ДАБ М. Белкемити, [дата на раждане] , гражданка на А., придружена от малолетното си дете Еляс М., [дата на раждане] , е поискала международна закрила. Изготвени са регистрационен лист рег.№ УП-4782 от 21.03.2023 г., Евродак дактилоскопна карта и е връчена покана за интервю рег. №УП-4782 от 21.03.2023 г.

Установено е, че детето е болно от Детска церебрална парализа (ДЦП) по рождение и с писмо рег. №УП-4782 от 22.03.2023 г. е уведомена Дирекция „Социално подпомагане“ О. към АСП и Държавна агенция за закрила на детето на основание чл.15, ал.6 от ЗЗДт.

На проведено на 31.03.2023 г. интервю кандидатката заявила, че в страната си на произход А. не е имала проблеми поради етническа принадлежност или религия. Не членува в политическа партия или въоръжена групировка. Няма взаимоотношения с официалните власти или полицията. Не са отправяни заплахи срещу нея, не е упражнявано насилие, не е задържана или арестувана. Има роднини в А. (живи родители, двама братя и четири сестри), но със съпруга ѝ Бухшида А. продали всичко, за да лекуват детето. Напуснала А. на 02.02.2023 г., легално за Турция, където останала 28 дни и ѝ направили фалшива виза. Искала за дойде в България, за да лекува детето си. Като причина за напускане на А. сочи, че там няма лечение за детето ѝ. В А. детето не получавало лечение, а ако не се лекувало – ставало по-зле и по-сложно. Конкретното ѝ искане към България е да помогне за лечението на сина ѝ, който към момента не приемал никакви медикаменти.

Постановено е оспореното Решение № УП-В4 от 10.04.2023 г. на интервюиращ орган при ДАБ, с което на основание чл. 70, ал. 1, във връзка с чл. 13, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ е отхвърлена молбата за международна закрила като явно неоснователна. Органът е приел, че не са налице предпоставките за предоставяне статут на бежанец по ЗУБ, тъй като общата обстановка в А. сама по себе си не давала основание за страх от преследване по смисъла на Женевската конвенция от 1951 г., а посочената от молителя причина имала личен и социален характер и не била свързана с предметния обхват на чл.8, ал.1 от ЗУБ. Изложени са мотиви, че молбата за предоставяне на международна закрила е свързана с икономически причини и молителката не твърди спрямо нея да са предприети някакви реални действия на преследване, нито от страна на държавен орган, нито от организация, на която държавата не желае или не може да противодейства, а напротив - М. Белкемити разказва, че е напуснала държавата си, защото там не са успели да излекуват детето ѝ. От бежанската история не се установявало кандидатката лично да е преследвана поради своята раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Дискриминационни и други неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване, също не били установени. Органът е достигнал до заключение, че действителният мотив за напускането на страната на произход не е нуждата от предоставяне на международна закрила, а от лечение за детето.

Органът не е намерил основания по чл.9, ал.1, т.1 и т.2 от ЗУБ за предоставяне на

хуманитарен статут, тъй като кандидатката не е била принудена да напусне държавата си по произход поради реална опасност от изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание. Кандидатката не е била обект на никакви посегателства и не е претърпяла никакво насилие.

Обсъдил е разширенията, дадени в решение от 17.02.2009 г. на СЕС по дело С-465/07 относно тълкуването на чл.15, б.“в“ от Директива 2011/95/ЕС, във връзка с приложението на чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ, но е приел, че ситуацията в А. не позволява да бъде определена като достигаща границите на въоръжен конфликт, характеризиращ се с безогледно насилие спрямо цивилни лица, за което се е позовал на справка рег. № ЦУ-48 от 24.02.2023 г. на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ. Органът е приел, че не се установява спрямо заявителката да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход, тя би била изправена пред реален риск да стане обект на заплахата, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут.

Изрично е посочено в решението, че спрямо кандидатката не са налице условията за хуманитарен статут по други хуманитарни причини (чл. 9, ал. 8 от ЗУБ), тъй като тя не се позовавала на причини от хуманитарен характер.

Административен Съд С. – град, I отделение, 69 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е връчено на жалбоподателката на 12.04.2023 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 18.04.2023 г. /вх. № УП 4782/, т.е. в срока по чл.84, ал.2 ЗУБ. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в производството по издаване на индивидуалния административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Спрямо кандидата за закрила е проведена ускорена процедура в производството по общия ред на основание чл.68, ал.1, т.1, вр. чл.70, ал.1 ЗУБ, която възможност е уредена и в чл.31, пар.8 и чл.32, пар.2 от Директива 2013/32/ЕС - в случаите на неоснователна молба, за която се прилагат някои от обстоятелствата, които са изброени в член 31, параграф 8, държавите-членки могат също така да приемат определена молба като очевидно неоснователна, когато тя е определена като такава в националното законодателство. Правното основание в националното законодателство, към което препраща и чл.70, ал.1 от ЗУБ, е чл.13, ал.1 от ЗУБ, като в случая органът се позовава на чл.13, ал.1, т.1 и т.2 от ЗУБ - молбата на чужденец за предоставяне на международна закрила се отхвърля като явно неоснователна, когато не са налице условията по чл. 8, ал. 1 и 9, съответно по чл. 9, ал. 1, 6 и 8, и чужденецът:

1. се позовава на основания извън предмета на този закон;
2. (изм. - ДВ, бр. 80 от 2015 г., в сила от 16.10.2015 г.) не посочва никакви причини за основателни опасения от преследване.

Процедурната директива в нормата на чл.31, пар.2 въвежда изискване към държавите-членки да гарантират, че процедурата по разглеждане приключва възможно най-скоро, без да се засягат точността и пълнотата на разглеждането, като според чл.31, пар.9 от Директива 2013/32/ЕС сроковете в ускорената процедура по пар.8 следва да са разумни.

Оспореното решение е постановено от компетентен административен орган –

интервюиращ орган по чл.70, ал.1 ЗУБ съгласно приложена от ответника Заповед № ЦУ-РД05-110 от 03.04.2023 г. на председателя на ДАБ за определяне на М. З. Й. за интервюиращ орган. Актът е мотивиран от фактическа и правна страна с излагане на съображения относно липсата на основания за предоставяне на международна закрила.

На основание чл.15, ал.6 от Закона за закрила на детето, с писмо изх. № УП-4782 от 22.03.2023 г. е уведомена Дирекция „Социална подпомагане“ – О. към АСП за подадената молба за международна закрила от Белкемити М. – лично за нея и за малолетното ѝ дете М. Еляс, [дата на раждане] За детето е изготвен социален доклад изх. № ДП/Д-С-О/387-002 от 10.04.2023 г. на директора на ДСП – О. към АСП. Спазен е срокът по чл.70, ал.1 от ЗУБ – молбата за закрила е подадена на 21.03.2023 г., решението е постановено в рамките на 14 работни дни – на 10.04.2023 г. Спазени са изискванията на чл.31, пар.2 и пар.9 от Директива 2013/32/ЕС процедурата по разглеждане на молбата да приключи възможно най-бързо и в разумен срок. Противно на твърденията в жалбата, в изпратената от ответника административна преписка липсват данни за допуснати съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на кандидата, или ако не бяха допуснати органът би постановил решение в противен смисъл.

Административният орган е изследвал всички основания за преследване по причините, посочени в чл.8, ал.1 ЗУБ – раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, във връзка с легалното определение за преследване по чл.8, ал.4 ЗУБ - нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, както и липсата на конкретни действия на преследване по примерното изброяване на чл.8, ал.5 ЗУБ.

Същият е намерил основания по чл.13, ал.1, т.1 и т.2 ЗУБ за явна неоснователност на молбата за закрила, а именно кандидатът се позовава на основания извън предмета на ЗУБ и не посочва никакви причини за основателни опасения от преследване. Те кореспондират с основанието по чл.31, пар.8, б.“а“ от Директива 2013/32/ЕС - кандидатът, при подаване на своята молба и излагането на фактите, е повдигнал въпроси, които нямат отношение към разглеждането на това дали той отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на [Директива 2011/95/ЕС](#).

Правилно административният орган е намерил, че изложеното от кандидата по време на интервюто от 31.03.2023 г. не попада в предметния обхват на ЗУБ. Пълнолетната кандидатка е посочила, че единствен мотив за напускане на страната на произход е желанието за лечение на болния ѝ от ДЦП син. Пред интервюиращия орган Белкемити М. посочила, че в А. няма лечение за сина ѝ, а пред съда – в о.с.з. на 19.05.2023 г., същата потвърди, че откакто е родено детето, обикалят от болница в болница, но в А. за него няма лечение. Това я принудило да потърси по-развита медицина в Европа.

В съдебното производство чуждата гражданка представя: цифрова електроенцефалография на М. Еляс от 02.10.2017 г. от Специализиран кабинет по неврологични заболявания – епилепсия, разчетена от д-р М. Х. – специалист по неврология и психиатрия. От документа се установява, че се касае за контролен преглед с Е. по причина на паталогични аномалии. Заключение е, че записът е нормален и развитието е добро под влияние на лечението. Представени са още Я. на мозък на малолетния кандидат от 24.06.2018 г., направен в Център за образна

диагностика – Шлеф по повод забавено моторно развитие и електроенцефалограма на М. Еляс от 10.01.2020 г. от Кабинет по неврохирургия и психиатрия, в [населено място], издаден от специалист по неврология д-р Кадак.

Съдът приема, че представените от жалбоподателката медицински документи опровергават тезата ѝ за липса на адекватно лечение на детето ѝ в страната на произход. Тези изводи се потвърждават от официалната информация, съдържаща се в Справка рег. № ЦУ-892 от 28.06.2023 г., раздел 3 „Състояние на здравеопазването в страната. Възможности за лечение на детски церебрален паралич“: „Според пазарния профил на здравния сектор в А., публикуван на официалния сайт на правителството на К., увеличаването на дела на държавния бюджет, предназначен за здравния сектор, който представлява 5,2% от Б., подобрява здравните показатели за А.. През последното десетилетие правителството е похарчило 28 милиарда долара за това бюджетно перо, включително 3 милиарда долара за 2020 г., а населението продължава да се възползва от безплатна схема за обществено здравеопазване и социално осигуряване. Въпреки значителните разходи, системата на общественото здравеопазване страда от някои недостатъци в управлението на услугите, дезорганизация и бюрокрация.

През 2018 г. правителството приема нов закон за здравето, който засилва принципа на безплатното здравеопазване в Конституцията, модернизира правната рамка за сектора и въвежда нова динамика в него. Законът въвежда нови мерки, като насърчаването на електронното здравеопазване и приемането на нови технологии, включително електронни медицински досиета в националната система.

Алжирското правителство стартира амбициозна национална програма за изграждане на пет СНУ в партньорство с чуждестранни компании. През 2019 г. правителството построява 34 малки болници и планира да започне строителството на още 26, за да създаде 27 000 нови работни места като част от Бюджет 2021. Тя ще продължи да обновява и модернизира 304-те съществуващи държавни болници и да придобива ново оборудване.

Частният сектор инвестира в здравеопазването, за да отговори на нарастващото търсене и пропуските в публичния сектор. А. вече има 208 частни клиники (в сравнение с 53 през 1993 г.) в почти всички специалности, и продължава да открива четири до пет нови клиники годишно.

Според Expat.com - водещ уебсайт, предоставящ информация и съвети за хора, които живеят или желаят да живеят в чужбина, А. има сравнително развита здравна система в сравнение с много други африкански страни, така че достъпът до здравни услуги не трябва да бъде основен проблем. Има възможност за избор от различни болници и други здравни институции, предоставящи доста справедливи здравни услуги, като същевременно се препоръчва здравно осигуряване със съдействието на работодателя. Освен всички служители в А., чуждестранните служители също имат право на социално осигуряване. Препоръчва се сключването и на частна здравна застраховка, която ще покрие 80% от медицинските разходи, направени в държавните болници или здравните центрове.

Системата на общественото здравеопазване се състои от 185 болници и 13 университетски болници, както и много поликлиники и здравни центрове. Освен това страната е домакин на 91 функционални клиники, в които могат да бъдат настанени около 2000 пациенти.

Системата на общественото здравеопазване се финансира от приобщаваща държавна

вноска, заедно с Националния фонд за социално осигуряване на служителите, който е Caisse N. d'Assurances Sociales des Travailleurs Salaries, и семейни вноски. Така се осигуряват лечебни и превантивни здравни грижи по отношение на консултации, медицина, хоспитализация и др. В частната здравна система предоставяните здравни услуги се поемат от самия пациент.

Възможности за лечение на детски церебрален паралич:

Вицепрезидентът на Алжирската федерация на хората с увреждания (FAPH) К. Ясеф (Karima Yasef) приветства и създаването на Национален център за лечение на церебрална парализа при деца между 0 и 3 години. Разположено в Баба Х. (А.), това заведение разполага с мултидисциплинарен медицински екип, който се грижи за деца с церебрална парализа и подкрепя техните семейства от първата седмица на раждането, докато тези деца имат достъп до определена автономия, която да им позволява да се присъединят към детски градини и училищните скамейки. Медицинският и парамедицинският екип на центъра е обучен като част от побратимяването между тази институция, Френската болница в М. и Френския институт, специализиран в церебрална парализа, за да даде възможност на децата с церебрална парализа да подобрят здравето си.

По отношение на инвалидността, причинена от редки заболявания, ръководителят на Централната лаборатория по биология в Университетската болница М. Паша (EHU Mustapha Pacha), Лиес Йерги (Lyfcs Yerghi) посочва, че това увреждане обикновено засяга деца поради генетични или наследствени фактори. Централната лаборатория в Университетската болница М. Паша е единствената лаборатория на национално ниво, която подпомага анализи, свързани с редки болести.

Болницата, специализирана във функционалната рехабилитация на Плаж А. (A. Plage), се грижи за деца с церебрална парализа, докато болницата на Д. (Doudra) извършва ортопедична хирургия на тазобедрената става и други стави при деца на възраст от 6 до 13 години, по време на костния и мускулния растеж.

Интензивната естествена рехабилитация за деца с церебрална парализа в А. става повече от необходима в днешно време предвид важността на услугите, които предоставя на пациентите в областта на диагностиката, лечението и проследяването. Именно за тази цел списанието Vouloir, първото новинарско издание в А., което се занимава с проблемите на хората с увреждания, организира втория международен научен симпозиум за интензивна естествена рехабилитация, насрочен за 26 и 27 април 2019 г. в Oued Souf, под мотото "Здравето на нашите деца е отговорност".

С. събира редица алжирски и чуждестранни специалисти, за да обсъдят лечението, практикувано в областта на медицинското управление на органичното здравеопазване, което "до голяма степен отсъства на ниво болници, клиники и здравни центрове в А.", посочва Абделкадер Азуз, директор на списанието, откъдето идва и необходимостта от организиране на този симпозиум.

В това второ издание ще участват няколко държави, като Е., Т., М., Турция, Испания и И.. С. ще има за цел да популяризира лечението и да подчертае значението на изграждането на специализирани центрове в А. предвид големия брой деца, които страдат от това заболяване. Директорът на

списание Vouloir Абделкадер Азуз (Abdelkader Azouz) съобщава, че по време на конференцията ще бъдат разпределени 50 специални инвалидни колички за деца, страдащи от церебрална парализа. Той подчертава, че целта на това събитие, на първо място, е да се изрази солидарност с тези невинни деца и техните семейства. "Искаме да разпространяваме радост и щастие в сърцата им и тези на техните близки и да бъдем солидарни, за да ги подкрепяме и подпомагаме", заключава г-н Азуз“.

В подкрепа на изложените данни за липса на очебийни проблеми в здравеопазването на А. и конкретно – за изградена здравна система и полагане на грижи за деца с ДЦП, са данните в Годишен доклад за правата на човека през 2023 г. - Доклад за 2023 г. за практиките в областта на човешките права: А. (периодичен доклад), изготвен от USDOS – Държавен департамент на САЩ, Раздел ЛИЦА С УВРЕЖДЕНИЯ: „Законът забранява дискриминацията срещу хората с увреждания и осигурява равен достъп до обществени услуги, въпреки че правителството не винаги ефективно прилага тези разпоредби. Хората с увреждания съобщават за предизвикателства при достъпа до образование, обществени услуги, транспорт и заетост. Правителството се ангажира с обществени образователни кампании относно правата на хората с увреждания и приемането им от обществото. Министерството съобщи, че е провело обучение за 4346 професионалисти, работещи с деца с увреждания, във всички 58 щата. Обучението включва работа с деца със сензорни затруднения и деца с аутизъм. В обучителните центрове на министерството се проведе обучение за нови подходи в грижата за деца с аутизъм, както и обучения за учители по специално образование, психолози и педагози, работещи в психопедагогически центрове за деца с умствени увреждания и интегрирани класове. Министерството на националната солидарност, семейството и въпросите на жените заяви, че работи с Министерството на образованието за интегриране на деца с увреждания в държавните училища за насърчаване на приобщаването. Повечето от програмите на министерството за деца с увреждания останаха в социалните центрове за деца с увреждания, а не във формалните образователни институции. Групите за застъпничество съобщават, че децата с увреждания рядко посещават училище след средно ниво“.

При тези данни за страната на произход, правилно административният орган е приел, че за кандидатите не се установяват основания за субсидиарна закрила по чл.9, ал.1 от ЗУБ.

Доколкото се поддържа наличие на основание по чл.9, ал.8 от ЗУБ за предоставяне на субсидиарна закрила „по хуманитарни съображения“ съдът съобразява относимата съюзна съдебна практика, напр. в Решение на Съда (Голям състав) 18 декември 2014 година по дело C-542/13, M. M'Vodj срещу Etat belge, според което предоставянето от държава членка на такъв статут на национална закрила на основания, различни от необходимостта от международна закрила по смисъла на член 2, буква а) от Директива 2004/83, тоест по преценка на държавата като проява на добра воля или по хуманитарни съображения, *не попада в приложното поле на Директивата*, както се уточнява в съображение 9 от нея.

Този извод е потвърден в Решение на Съда (Голям състав) 24 април 2018

година по дело C-353/16: Съдът вече е приел, че обстоятелството, че в някои много особени случаи член 3 от ЕКПЧ не допуска гражданин на трета страна, *страдащ от тежко заболяване*, да бъде изведен към страна, в която не съществува подходящо лечение, *не означава*, че трябва да му бъде разрешено да пребивава в държава членка по силата на субсидиарната закрила по Директива 2004/83 (вж. в този смисъл решение от 18 декември 2014 г., M'Vodj, C-542/13, EU:C:2014:2452, т. 40).

Въз основа на визираната практика на СЕС е дължим извод, че здравословното състояние на гражданин на трета държава *не може* да обоснове предоставянето на субсидиарна закрила на същия.

Относими насоки за тълкуването на претендираната от жалбоподателката забрана за връщане в страната на произход се съдържат в т.63 от Решение на СЕС (Голям състав) от 22 ноември 2022 година по дело C-69/21: „В това отношение от практиката на Европейския съд по правата на човека следва, че член 3 от ЕКПЧ не допуска извеждане на тежко болно лице, за което съществува непосредствена смъртна опасност или има сериозни основания да се смята, че макар да не е в такава опасност, *поради липсата на подходящо лечение в държавата по местоназначение или на достъп до такова лечение* то би било изложено на реална опасност от *тежко, бързо и необратимо влошаване на здравословното му състояние, водещо до силни болки или до значително намаляване на продължителността на живота* (вж. в този смисъл решението Paposhvili, § 178 и 183 и решение от 24 април 2018 г., MP (Субсидиарна закрила на лице, подложено на изтезания в миналото), C-353/16, EU:C:2018:276, т. 40)“.

Също и т.70 от Решение на СЕС (Голям състав) от 22 ноември 2022 година по дело C-69/21: „При това положение не всяка опасност от усилването на болката, в резултат на връщането на гражданин на трета държава, излага последния на отношение, което противоречи на член 4 от Хартата. Всъщност, по аналогия на изложеното в точка 66 от настоящото решение, трябва още да са налице сериозни и потвърдени основания да се смята, че в случай на връщане този гражданин ще бъде изложен на реална опасност от бързо, значително и необратимо усилване на болката му“.

В настоящия случай и независимо от представените от чуждите граждани медицински документи не може да се приеме, че са изпълнени визираните предпоставки за нарушение на чл.3 от ЕКПЧ при евентуално връщане на болното дете в страната му на произход, тъй като липсват данни, че от това връщане ще настъпи тежко, бързо и необратимо влошаване на здравословното му състояние, водещо до силни болки или до значително намаляване на продължителността на живота.

В друго решение на СЕС също е възприет критерий, че тежкото заболяване на засегнатото лице би нарушило принципа на забрана за връщане единствено в „много особени случаи“. Според мотивите на т.44 от Решение на СЕС (Голям състав) 24 април 2018 година по дело C-353/16 (субсидиарна закрила на лице, което в миналото е било жертва на изтезания): „Освен това Съдът вече е приел, че в много особени случаи извеждането на *страдащ от тежко заболяване* гражданин на трета страна към страна, в която *не съществува подходящо лечение*, би нарушило принципа на забрана за връщане и

следователно член 5 от Директива 2008/115, разглеждан в светлината на член 19 от Хартата (вж. в този смисъл решение от 18 декември 2014 г., *Abdida*, C-562/13, EU:C:2014:2453, т. 48)“. По-нататък се посочва в т.51 от решение по дело C-353/16: В тази връзка следва да се припомни, че Съдът вече е приел, че тежките посегателства по член 15, буква б) от Директива 2004/83 не могат да произтичат само от общите недостатъци на системата за здравеопазване в страната на произход. От това следва, че рискът от влошаване на здравословното състояние на гражданин на трета страна, страдащ от тежко заболяване, който произтича от *липсата на подходящо лечение в страната му на произход*, без този гражданин умишлено да е бил лишен от грижи, не би бил достатъчен, за да доведе до предоставяне на субсидиарна закрила (вж. в този смисъл решение от 18 декември 2014 г., *M'Bodj*, C-542/13, EU:C:2014:2452, т. 35 и 36).

Ето защо запитващата юрисдикция е тази, която следва да провери, в светлината на всички актуални и относими данни, включително докладите на международни организации и на неправителствени организации за защита на човешките права, дали в случая, ако бъде изпратен обратно в страната си на произход, МР може да се окаже изложен на опасност от *умишлено лишаване от грижи*, подходящи за лечението на физическите или психичните усложнения, дължащи се на изтезанията, на които е бил подложен от властите в посочената страна (т.57 от решение по дело C-353/16).

От гореизложеното следва, че член 2, буква д) и член 15, буква б) от Директива 2004/83, разглеждани в светлината на член 4 от Хартата, трябва да се тълкуват в смисъл, че гражданинът на трета страна, който в миналото е бил подложен на изтезания от властите в страната си на произход и за когото вече не съществува опасност да бъде положен на изтезания в случай на изпращането му обратно в тази страна, но чието физическо и психично здравословно състояние в този случай биха могли да се влошат сериозно — с риск този гражданин на трета страна да се самоубие — поради травма, дължаща се на изтезанията, на които той е бил подложен, може да се ползва от статута на субсидиарна закрила, *ако съществува реална опасност в посочената страна той да бъде умишлено лишен от грижи, подходящи за лечението на физическите или психичните усложнения вследствие на тези изтезания*, което запитващата юрисдикция трябва да провери (т.58 от решение по дело C-353/16).

Решаващият състав на АССГ приема, че в конкретния случай не са изпълнени изискванията за предоставяне на статут на субсидиарна закрила, посочени в дело C-353/16 - в страната на произход на кандидатите да не съществува подходящо лечение или болното дете да бъде умишлено лишено от грижи, подходящи за лечението на болестта му.

Релевантно тълкуване на съотношението между възможността за „друг вид закрила“ (по аналогия с националната разпоредба на чл.9, ал.8 от ЗУБ) е дадено в Решение на СЕС от 9 ноември 2010 г., В и D, [C-57/09](#) и [C-101/09](#): Предоставянето от държава членка на такъв статут на национална закрила по причини, *различни* от необходимостта от международна закрила по смисъла на член 2, буква а) от Директивата, тоест по преценка на държавата като проява на добра воля или по хуманитарни съображения, *не попада* в

приложното поле на Директивата, както се уточнява в съображение 9 от нея (т.118). Не трябва обаче да е възможно този друг тип закрила, който държавите членки имат право да предоставят, да бъде смесван със статута на бежанец по смисъла на Директивата, както основателно подчертава по-специално Комисията (т.119). Ето защо, доколкото позволяват ясно разграничение между националната закрила и закрилата, предоставена съгласно Директивата, националните норми, предоставящи право на убежище на лица, изключени от статута на бежанец по смисъла на Директивата, не нарушават установената от Директивата система (т.120).

С оглед изричното позоваване от страна на жалбоподателката на закрилата по чл.9, ал.8 от ЗУБ, безспорно относимо е и Решение на Съда (девети състав) от 12 септември 2024 г. LF срещу Заместник-председател на Държавна агенция за бежанците по дело C-352/23:

Т.44 На първо място, следва да се припомни, че съгласно член 3 във връзка със съображение 14 от Директива 2011/95 държавите членки могат да приемат или да запазват стандарти, смекчаващи условията за предоставяне на гражданин на трета страна или на лице без гражданство на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила, *при условие че тези стандарти са съвместими с тази директива*. Тези стандарти не трябва следователно да противоречат на общия разум или на целите на посочената директива. Забранени са по-конкретно стандартите, при които е възможно признаване на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила на граждани на трети страни или лица без гражданство, намиращи се в положения, *напълно лишени от връзка с логиката на международната закрила* (вж. в този смисъл решение от 9 ноември 2021 г., В. D. (Запазване на целостта на семейството), [C-91/20](#), [EU:C:2021:898](#), т. [39](#) и [40](#)).

Т.45 В този смисъл по отношение на член 3 от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила ([ОВ L 304, 2004 г., стр. 12](#); Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 7, стр. 52), която разпоредба има същия текст като на член 3 от Директива 2011/95, Съдът е приел, че не допуска държава членка да предостави статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила на гражданин на трета страна или на лице без гражданство *поради нечовешко или унижително отношение по смисъла на член 4 от Хартата на територията на тази държава членка, тъй като това положение е напълно лишено от връзка с логиката на международната закрила* (вж. в този смисъл решение от 18 декември 2014 г., M'Boj, [C-542/13](#), [EU:C:2014:2452](#), т. [33](#), [43](#) и [44](#)).

Т.48 Извън това, което предвижда в член 3, Директива 2011/95 *не препяства държава членка да предостави на лице, което няма статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила, национална закрила, включваща и право на пребиване на територията на тази държава членка, като следва все пак да се има предвид, че предоставянето на такава закрила не попада в приложното поле на тази директива* (вж. в този смисъл решения от 9 ноември 2010 г., В и

D, [C-57/09 и C-101/09](#), [EU:C:2010:661](#), т. [116—118](#), и от 23 май 2019 г., Bilali, [C-720/17](#), [EU:C:2019:448](#), т. [61](#)). В този смисъл държава членка може да предостави *право на пребиваване по хуманитарни съображения* на гражданин на трета страна, който се намира в положение на крайна материална нищета на територията ѝ, само по силата на националното си право.

T.49 Тази национална закрила обаче *не трябва да се смесва* със статута на бежанец или статута на субсидиарна закрила по смисъла на Директива 2011/95, тъй като в противен случай би се стигнало до нарушение на установения с последната режим. Поради това уреждащите националната закрила разпоредби трябва да позволяват *ясното ѝ разграничаване от закрилата по посочената директива* (вж. по аналогия решение от 9 ноември 2010 г., В и D, [C-57/09 и C-101/09](#), [EU:C:2010:661](#), т. [119](#) и [120](#)).

T.50 Запитващата юрисдикция следва да определи дали националната правна уредба, въз основа на която евентуално би могло да се предостави право на пребиваване за хуманитарни цели на гражданин на трета страна в положение като това на жалбоподателя в главното производство позволява ясно да се направи разграничение между статута, който произтича от това право на пребиваване, и статута, който се предоставя на основание на Директива 2011/95.

T.51 В това отношение обстоятелството, че националното право квалифицира по един и същ начин режима, произтичащ от предоставянето на субсидиарна закрила, от една страна, и режима, произтичащ от тази национална закрила, от друга, само по себе си не позволява да се приеме, че тези два режима не могат да се разграничат в достатъчна степен (вж. по аналогия решение от 9 ноември 2010 г., В и D, [C-57/09 и C-101/09](#), [EU:C:2010:661](#), т. [119](#) и [120](#)). Обстоятелството, че уреждащите тази национална закрила разпоредби са включени в националната уредба, свързана по принцип със закрилата по Директива 2011/95, също не означава, че тези два правни режима не могат да бъдат достатъчно разграничени.

T.52 Когато обаче, ***както изглежда е в настоящия случай***, режимът, произтичащ от националната закрила, е уреден със същите законови актове като тези за транспониране на Директива 2011/95 и освен това националният законодател е квалифицирал този режим по същия начин като режима на субсидиарна закрила, не може да се приеме, че предоставящите такава национална закрила разпоредби позволяват последната ясно да се разграничи от закрилата по посочената директива, ако статутът, произтичащ от този национален режим, освен това по същество е същият като статута на лице, ползващо се със субсидиарна закрила по посочената директива.

T.53 Накрая, член 2, буква з) от Директива 2011/95 само предвижда, че молба, с която гражданин на трета страна или лице без гражданство изрично иска *друг тип закрила*, не представлява молба за международна закрила, когато националното право позволява този друг вид закрила да бъде поискана чрез отделна молба. Противно обаче на твърдяното от Европейската комисия, посочената разпоредба по никакъв начин не пречатства национален орган, който е отхвърлил молба за международна закрила, да предостави *право на пребиваване* въз основа на закрила, произтичаща изключително от

националното право.

Т.54 С оглед на изложеното на първия, третия и петия въпрос следва да се отговори, че Директива 2011/95 трябва да се тълкува в смисъл, че *допуска* държава членка да предостави на гражданин на трета страна право на пребиваване по съображения, които нямат никаква връзка с общия разум и целите на тази директива, стига това право на пребиваване да е ясно разграничено от предоставяната на основание на тази директива международна закрила.

Безспорно, основание за отправяне на преюдициалното запитване, по което е постановено решение на СЕС по дело C-352/23, е спецификата на българската национална правна уредба на режима на гражданите на трети страни, който се урежда от два национални акта: **ЗУБ**, транспониращ Квалификационната директива 2011/95, който урежда възможност за предоставяне на закрила по „хуманитарни съображения“ и **ЗЧРБ**, транспониращ Директивата за връщане 2008/115, който не предвижда национална крауза, предоставяща право на пребиваване по „хуманитарни съображения“. Различни са и компетентните органи по двата национални режима – служители на ДАБ съгласно ЗУБ и на Дирекция „Миграция“ – МВР или отдели „Миграция“ в ОДМВР съгласно ЗЧРБ. Според съда, изложеното допълнително допринася за наличието на „вакуум“ в правното положение на чуждите граждани в незаконен престой в страната ни – те не могат да получат субсидиарна закрила по ЗУБ „по хуманитарни съображения“, тъй като императивно изискване е това да са съображения, съответни на общия разум и на целите на Директива 2011/95, респ. те не трябва да бъдат *напълно лишени от връзка с логиката на международната закрила*. Хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като:

1. смъртно наказание или екзекуция, или
2. изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, или
3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

С оглед систематичното място на чл.9, ал.8 от ЗУБ (хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер) решаващият състав на АССГ приема, че националната правна уредба на субсидиарната закрила по Директива 2011/95 не позволява да се направи ясно разграничение между режима на субсидиарната закрила по чл.9 от ЗУБ (вкл. неговата алинея 8) и режима на пребиваване на чужденците по ЗЧРБ. С други думи, основанийето за закрила по чл.9, ал.8 от ЗУБ, на което се основава молбата на кандидатите, следва да съответства на общия разум и на целите на Директива 2011/95 – по причини, посочени в чл.8, ал.1 или поради тежки посегателства, посочени в чл.9 от ЗУБ, каквито в случая не се установяват при индивидуалната преценка на молбата на кандидатите по смисъла на чл.4 от Директива 2011/95.

Наведените от М. Белкемити твърдения от бежанската ѝ история, вида и

сериозността на болестта на малолетния кандидат, съобразно актуалната информация за страната на произход, не навеждат на наличие на основания по чл.8, ал.1, чл.9, ал.1 или ал.8 от ЗУБ. Правилно при тези данни административният орган е приел, че посочените от кандидатите основания за напускане на А. не попадат в предметния обхват на чл.8 ЗУБ, тъй като не сочат на основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Напротив, лицето сочи, че не е имало проблеми с официалните власти или други структури, нито на религиозна или политическа основа. Не се изнасят данни за преследване по смисъла на чл.8, ал.4 ЗУБ като нарушаване на основни права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, нито сочи конкретни действия, попадащи в предметния обхват на чл.8, ал.5 ЗУБ.

Въз основа на информацията в приложени справки № рег. ЦУ-48 от 24.02.2023 г. на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ относно актуалната обстановка в Република А. (към датата на оспореното решение) и справка № рег. ЦУ-1982 от 19.09.2024 г. на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ, е обоснован изводът на административния орган, че спрямо кандидатите не съществува риск от посегателства по чл.9, ал.1, т.1 и т.2 ЗУБ, както и не са налице разширенията, дадени в Решение на Съда на Европейския съюз от 17.02.2009 г. по дело С-465/07 и Решение от 30.01.2014 г. по дело С-285/12 относно тълкуването на чл.15, б.“в“ от Директива 2011/95/ЕО.

С това съдът приема, че органът е изследвал в пълнота релевантните основания за предоставяне на международна закрила, включително в светлината на принципа за забрана за връщане, поради което и с оглед установената липса на основания за предоставяне на закрила не е налице задължение за произнасяне относно възможността за вътрешно разселване. Правилни са изводите на интервюиращия орган, че спрямо тях не се установяват основанията по чл.9, ал.1, т.1 и т.2 ЗУБ, поради липса на достоверни твърдения, че са изложени на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание, екзекуция, изтезание, нечовешко или друго унижително отнасяне или наказание. От друга страна следва да се подчертае, че към настоящия момент не съществуват доказателства за това, че ситуацията в А. достига до границите на безогледно насилие, породено от вътрешен или международен въоръжен конфликт или от неспособност на официалните власти да противодействат ефективно на въоръжени групировки, които нападат населението или отделни негови групи, т.е. не са налице предпоставките на чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ и чл. 15, б.“в“ от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година.

Съгласно пълзящата скала, посочена в т.39 от Решение на СЕС по дело С-465/07, в колкото по-голяма степен молителят успее да докаже, че е конкретно повлиян от фактори, имащи пряко отношение към личното му положение, толкото по-слаба ще трябва да е степента на безогледно насилие за него, която се изисква за предоставяне на хуманитарен статут. В случая, не се установяват никакви индивидуални тежки заплахи срещу живота или

личността на кандидатите, поради което и за да се предостави статут по чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ безогледното насилие в А. следва да е изключително, което не се установява от приложената актуална справка вх.№ ЦУ-1982 от 19.09.2024 г. на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ.

Представените по силата на чл.15, ал.6 от ЗЗДет пред административния орган социален доклад изх. № ДП/Д-С-О/387-002 от 10.04.2023 г. на директора на ДСП – О. към АСП и пред съда социален доклад изх. № ПР/Д-С-О/118-001 от 16.05.2023 г. на директора на ДСП – О. към АСП предоставят възможност за произнасяне по молбата за международна закрила на малолетното лице при съобразяване на неговия висш интерес в рамките на индивидуална оценка на рисковете. Както следва от съображение 18 от Директива 2011/95, когато държавите членки определят висшия интерес на детето в рамките на процедура за международна закрила, те трябва да обръщат особено внимание на принципа на целостта на семейството, благоденствието и социалното развитие на детето, което включва неговото здраве, семейно положение и образование, както и съображения, свързани с неговата безопасност и сигурност.

Директива 2013/33/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година за определяне на стандарти относно приемането на кандидати за международна закрила в Съображение 9 прогласява, че при прилагането на настоящата директива държавите членки следва да гарантират пълно спазване на принципа на висшия интерес на детето и на единството на семейството в съответствие с Хартата на основните права на Европейския съюз, Конвенцията на ООН за правата на детето от 1989 г. и Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи. Разпоредбата на чл. 23 от тази директива, озаглавена "Ненавършили пълнолетие" гласи, че 1. Висшият интерес на детето представлява първостепенен аргумент за държавите членки при прилагането на разпоредбите на настоящата директива, които се отнасят до ненавършили пълнолетие. Държавите членки гарантират стандарт на живот, подходящ за физическото, умственото, духовното, моралното и социалното развитие на ненавършилите пълнолетие. 2. При преценяването на висшия интерес на детето държавите членки обръщат особено внимание на следните фактори:

- а) възможностите за събиране на членовете на семейството на едно място;
- б) благосъстоянието и социалното развитие на ненавършилия пълнолетие, като се обърне особено внимание на неговата лична ситуация;
- в) съображенията за безопасност и сигурност, особено когато съществува риск ненавършилият пълнолетие да е жертва на трафик на хора;
- г) мнението на ненавършилия пълнолетие в съответствие с неговата възраст и зрялост.

При преценка на висшия интерес на малолетното дете М. Еляс, [дата на раждане] , съдът намира, че следва да съобрази поведението на кандидатите, вкл. с аргумент от чл.28, пар.1, б. „б“ от Директива 2013/32/ЕС. По делото са налице безспорно данни, че семейството на кандидатите е напуснало самоволно центъра за настаняване на 06.06.2023 г. и оттогава е в неизвестност съгласно докладна записка за напуснал адрес № В-163 от 08.06.2023 г. Изложеното налага при съобразяване на висшия интерес на

малолетния кандидат да се даде превес на принципа за целостта на неговото семейство. Ето защо с обжалваното решение не е допуснато нарушение на посочения принцип.

По изложените съображения съдът намира, че жалбата на М. Белкемити, действаща лично и като представител на малолетното си дете Еляс М., следва да бъде отхвърлена. Молбата за закрила е разгледана и решена от компетентен административен орган, без допуснати съществени процесуални нарушения и при правилно приложение на материалния закон. Отхвърлянето ѝ като явно неоснователна в ускорена процедура на общото производство по чл.70, ал.1 ЗУБ е сторено без да се засягат точността и пълнотата на разглеждането ѝ и в разумен срок по смисъла на като според чл.31, пар.2 и пар.9 от Директива 2013/32/ЕС. Намереното основание по чл.31, пар.8, б.“а“ от Директива 2013/32/ЕС, кореспондиращо с чл.13, ал.1, т.1 и т.2 от ЗУБ, се потвърждава от данните по административната преписка, тъй като при подаване на своята молба и излагането на фактите, кандидатът е повдигнал въпроси, които нямат отношение към разглеждането на това дали той отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, **Административен Съд С. – град, I отделение, 69 състав,**

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Белкемити, [дата на раждане] , гражданка на А., ЛНЧ [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], отдел „ПМЗ кв. В.“ на РПЦ С. при ДАБ, действаща лично и като представител на малолетното си дете Еляс М., срещу Решение № УП-В4 от 10.04.2023 г. на интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците (ДАБ) при МС, с което на основание чл. 70, ал. 1, във връзка с чл. 13, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ е отхвърлена молбата ѝ за предоставяне статут на международна закрила като явно неоснователна. Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: